

[Malchau.]

tale, eller ogsaa at Domstolene frifandt Personer, der vitterlig er Værnemagere, men dog ikke i en saadan Grad, at de kan idømmes de strenge Straffe efter Loven af 1. Juni. Dette Synspunkt var altsaa heller ikke helt forkert, og den omtalte Mangel afhjælpes og Hullet udfyldes nu ved det foreliggende Forslag, der i hvert Fald i det væsentlige faktisk er en Udvidelse af Forræderilovens §§ 15 og 16. Men det vilde unægtelig have været at foretrække, som det ogsaa er nævnt tidligere, om de nye Bestemmelser, som vi nu skal vedtage, havde været indarbejdet i det første Forslag, i Stedet for at de nu kommer 3 Maaneder efter. Jeg vil imidlertid gaa ud fra, at baade tekniske Vanskeligheder og administrative Hensyn har været medvirkende Aarsager til, at det har vist sig nødvendigt at gennemføre disse Straffeforanstaltninger i flere Tempi. Der henvises da ogsaa i Bemærkningerne til Lovforslaget, som vi her behandler, bl. a. til Loven af 12. Juli 1945 om Revision af visse tyske Betalinger. Der skal naturligvis Forberedelser til en Lovgivning som denne, og Rom blev heller ikke bygget paa een Dag. Men vi savner stadig, som det ogsaa er fremhævet fra andre Sider, et Lovforslag med Bestemmelser om økonomiske Sanktioner over for dem, der har plejet Samarbejde med Værnemagten under Besættelsestiden under saadanne Former, at de bør straffes om ikke paa anden Maade saa paa Pengepungen. Et saadant Forslag kan formentlig nu ventes fremsat i den allernærmeste Fremtid, og dette anser jeg ogsaa for at være nødvendigt. I modsat Fald kan det være skæbnesvangert for Muligheden af en rolig Afvikling af alle disse Forhold vedrørende Vildskuddene fra Krigstidens Overdrev. Jeg haaber og tror, at det foreliggende Lovforslag, naar det bliver ophøjet til Lov og skal føres ud i Livet, vil opfylde de Forventninger, som vi allesammen tillige med den højtærede Justitsminister nærer til det, saaledes at alle de Tilfælde af utilbørligt Værnemageri, der ikke kan henføres til Straffelovstillægget af 1. Juni, kommer ind under Bestemmelserne i denne Lov.

Nogen skarp Afgrænsning mellem den og § 15 i Loven af 1. Juni findes ikke, og nægtes kan det ikke, at det i mange

Tilfælde vil blive endog meget vanskeligt at afgøre, om et Forhold i det hele er strafbart eller ikke. En vigtig Forskel mellem de to Straffelovstillæg er Bestemmelsen vedrørende Fradømmelsen af almen Tillid, der ifølge § 12 i det Forslag, vi nu behandler, ikke er ubetinget foreskrevet. Der er ingen Tvivl for mig om, at Frakendelse af de borgerlige Rettigheder enten for bestandig eller for et bestemt Tidsrum i mange Tilfælde vil virke om muligt haardere end selve Straffen. Der er imidlertid et Spørgsmaal, som jeg har tænkt en Del over, og det er, om der ikke i visse Forhold og over for bestemte Personer burde have været en Bestemmelse om, at der i disse Tilfælde, hvor der altsaa ikke kan være Tale om Fængselsstraf, kunde idømmes Fortabelse af almen Tillid som særlig Straf, altsaa ikke som Tillægsstraf i Forbindelse med Fængselsstraf. Saa vidt jeg ved, har man dette i den tilsvarende norske Lovgivning, bl. a. over for Personer, der har tilhørt Nasjonal Samling.

Efter § 16 i Lovforslaget skal Sager efter denne Lov behandles efter Retsplejelovens almindelige Regler, men dog ved de særlige Domstole. Ogsaa mig forekommer det at være noget inkonsekvent, at efter denne Lov gives der fri Adgang til Anke i Modsætning til det første Straffelovstillægs indskrænkede Adgang til Anke.

Naar vi nu ogsaa faar Lovforslaget om økonomiske Sanktioner, maa Kravet og Behovet paa dette Omraade vedrørende Straffeforanstaltninger for Værnemageri være dækket, og de tre Love, der til den Tid bliver, vil da omfatte alle Kategorier af Værnemagere.

Jeg kan i øvrigt tiltræde Lovforslaget, ogsaa dets Enkeltheder, og da jeg ikke finder Grund til, efter den indgaaende Behandling, som Forslaget lige har faaet i Folketinget, at fortsætte Debatten om Enkeltheder i Lovforslaget, saa meget mere som et Udvalg er bebudet nedsat, saa skal jeg med disse Ord paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til Gennemførelse i den Form, hvori det er vedtaget i det andet høje Ting.

Lannung: Jeg skal ogsaa for vort Vedkommende indledningsvis beklage, at